

**בבית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים
בפני כבוד השופטת נאוה בן אור**

עת"ם 57730-02-13

בעניין: _____ **חמידאת ואח'**

ע"י ב"כ עוה"ד נועה דיאמונד ואח'

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נ ג ד -

יו"ר ועדת ההשגה לזרים ואח'

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
רח' מח"ל 7, ירושלים
טל: 02-5419555; פקס: 02-5419581

המשיב

בקשה לפי פקודת ביזיון בית המשפט

העותרים מגישים בקשה זו לפי פקודת ביזיון בית המשפט ומבקשים, כי בית המשפט יכוף בצו את פסק דינו שניתן לפני **למעלה מארבעה חודשים**, ביום 18.9.2014.

עניינה של העתירה

1. עניינה של העתירה היה בסירובם של המשיבים להיעתר לבקשת העותרת 1 ליתן לבעלה, העותר 2, היתר מת"ק. טעם הסירוב היה טענה בגין "ניגוד עניינים" שבו מצוי, לכאורה, העותר, נוכח תפקיד שהוא נושא ברשות הפלסטינית.
2. העתירה הוגשה עוד ביום 28.2.2013. ביום 7.5.2013 נערך דיון בעתירה. בסוף הדיון ניתנה החלטה, לפיה יתאפשר לעותרים להשלים טיעון עובדתי באשר לעיסוקן של העותר. ביום 22.5.2013 שלחה הח"מ לב"כ המשיב חומרים רלוונטיים להשלמת התמונה העובדתית.
3. המשיבים ביקשו מספר ניכר של אורכות להגשת הודעה באשר להחלטה מחודשת של שר הפנים בעניינם של המשיב. ביום 14.5.2014 נתקבלה סוף סוף החלטת שר הפנים, אשר הייתה – שוב – לסרב לבקשה לאחמ"ש.
4. בתגובה מיום 22.5.2014 טענו העותרים כי החלטתו המחודשת של המשיב 4 לא התייחסה כלל לחומרים אשר הועברו לבאת כוחו, וכן לא התייחסה להערות בית המשפט מהדיון ביום 7.5.2013.

ההחלטה – אשר הייתה זהה להחלטה הקודמת בעניינו של העותר – לקתה באותם פגמים אשר העותרים עמדו עליהם בעתירה, בעיקרי הטיעון ובמהלך הדיון.

5. ביום 2.7.2014 הגיש המשיב תגובתו, לאחר שניתנו לו אורכות, להן התנגדו העותרים.
6. ביום 23.9.2014 התקבל אצל ב"כ העותרים פסק הדין בעתירה מיום 18.9.2014. בסוף פסק הדין נקבע כדלהלן:

המסקנה היא שנפלו פגמים בהחלטות שהתקבלו בעניין בקשתו של העותר, פגמים שבהצטרפם קם בסיס מספיק להורות על ביטול ההחלטות והשבת העניין לרשות המינהלית על מנת שתקבל החלטה חדשה בבקשתו של העותר 2, בשים לב למכלול הנסיבות הרלוונטיות ובהמשך לשורת הטעמים שלעיל.

7. עוד נקבע כי החלטה חדשה בעניינו של העותר תתקבל תוך 60 יום ממתן פסק הדין.

פניות העותרים למשיב ליישום פסק הדין

8. ביום 18.11.2014, כאשר חלפו 60 הימים הקבועים בפסק הדין, פנתה ב"כ העותרים ללשכת רשות האוכלוסין בירושלים המזרחית, בבקשה לקבל לאלתר את ההחלטה החדשה של הרשות. העתק מאותה פנייה נשלח לב"כ המשיב מפרקליטות המחוז.

פנייה ללשכת המשיב מיום 18.11.2014 מצ"ב ומסומנת ע/60.

9. באותו יום השיבה ב"כ המשיב כי "התיק הועבר לטיפול הלשכה לאחר תקופת לימוד של פסה"ד ושקילת צעדי המשיב. תשובה תימסר בהקדם".

תכתובת דוא"ל מיום 18.11.2014 מצ"ב ומסומנת ע/61.

10. ביום 15.12.2014 פנתה הח"מ לב"כ המשיב בכדי לברר מדוע לא התקבלה עדיין החלטה בעניינם של העותרים.

תכתובת דוא"ל מיום 15.12.2014 מצ"ב ומסומנת ע/62.

11. להודעת הדוא"ל שנשלחה ביום 15.12.2014 נתקבל מענה אוטומטי לפיו ב"כ המשיב תיעדר מהמשרד עד ליום 12.3.2015. בהמשך לכך, פנתה הח"מ למזכירות פרקליטות מחוז, ומשם הופנתה לגב' עדי נעמת, המתמחה של מנהלת המדור המינהלי בפרקליטות המחוז. עוד באותו יום שוחחה הח"מ עם גב' נעמת ומסרה לה את כל הפרטים הרלוונטיים של המקרה. גב' נעמת אמרה שהיא תטפל בעניין.

12. ביום 21.12.2014 הודיעה גב' נעמת כי החלטה מחודשת בעניינו של העותר תתקבל תוך פרק זמן מקסימלי של 10 ימים.

13. ביום 31.12.2014 מסרה גב' נעמת בשיחה טלפונית כי תשובה אמורה להתקבל בשבוע שלאחר מכן.
14. חרף מאמציה הכנים של גב' נעמת, נראה כי הגורמים הרלוונטיים אינם ממהרים לשתף פעולה ולקבל החלטה בעניינם של העותרים, שכן עד כתיבת שורות אלו, טרם התקבלה החלטה חדשה בעניין.
15. הנה כי כן, המשיב אינו מוציא אל הפועל את פסק דינו של בית משפט נכבד זה, במובן זה שאינו מקבל החלטה מחודשת בעניינם של העותרים, כפי שהורה לו פסק הדין. יוער, כי לא מדובר בעניין חדש המונח בפני המשיב, אלא בתיק המוכר הן למשיב, הן לגורמי הביטחון והן לגורמים המשפטיים הרלוונטיים. על כן, העיכוב אצל המשיב שערורייתי שבעתיים.

נימוקי הבקשה לפי פקודת ביזיון בית המשפט

16. המשיב אינו מראה שום כוונה לקיים את פסק הדין במהירות הראויה. אין מדובר בשכחה או הזנחה בלבד. המשיב ובאי כוחו מודעים לחלוף הזמן. למרות זאת המשיב בוחר שלא לקיים את פסק הדין. בהקשר זה יש לזכור כי להליכים שהתנהלו בפני בית משפט נכבד זה קדמה השגה שהייתה בטיפול המשיב כמעט שנה. גם במסגרת העתירה דכאן ביקש המשיב אורכות מרובות, ובין הגשת הטיעון המשלים למשיב לקבלת החלטתו המחודשת במסגרת העתירה חלפה שנה תמימה. מן הראוי היה שהמשיב לא ימשיך במסורת הסחבת.
17. התנהגות המשיב מהווה ללא ספק ביזיון בית המשפט ופוגעת באופן קשה במשפחת העותרים.
18. לעניין זה יפים הדברים שנאמרו בבג"ץ 2732/05 **ראש מועצת עיריית עזון ואח' נ' ממשלת ישראל ואח'** (5.10.2009): "פסקי-דינו של בית משפט זה אינם בגדר המלצות וחובה על המדינה לכבדם ולקיימם במהירות וביעילות הדרושים לפי נסיבות העניין."
19. כן מופנה בית המשפט הנכבד לנאמר בבג"ץ 4805/07 **המרכז לפלורליזם יהודי נ' משרד החינוך** (27.7.2008), שם בפסקה 34 ואילך:

מושכלות יסוד של שלטון החוק הן, כי "משניתן פסק דין חובה לקיימו כלשונו וכרוחו" (דברי הנשיא שמגר בבג"ץ 5711/91 **פורז נ' יו"ר הכנסת**, פ"ד מו(1) 299, 308 (1991)). חובת הציות לפסקי דין וכיבודם נימנים על תנאי היסוד עליהם מושתת משטר חוק במדינה דמוקרטית...

35. אי כיבוד פסק דין של בית משפט על-ידי אזרח הוא גילוי חמור של פגיעה בשלטון החוק. חמור מכך שבעתיים הוא אי כיבודו של פסק-דין על-ידי רשות מרשויות השלטון. אכן, "החובה לכבד פסק דין של ערכאה מוסמכת, החלה על כל

אדם, חלה ביתר שאת על רשויות השלטון" (הנחיה 6.1003 להנחיות היועץ המשפטי לממשלה (מיום 15.6.03)). הימנעות רשות שלטונית מציות לפסק-דין של ערכאה שיפוטית הינה מן החמורות ומן המדאיגות שבסכנות האורבות לשלטון החוק במדינה דמוקרטית (א' רובינשטיין וב' מדינה, המשפט החוקתי של מדינת ישראל, (כרך א', עקרונות יסוד, תשס"ה), עמ' 271-274). ... בפרשה אחת, בה נמנעה המדינה מלקיים פסק דין במועד שנקבע לכך, נאמרו הדברים הבאים, המתאימים גם לענייננו:

"מציאות זו של אי קיום פסק הדין במהלך תקופה של 7 חודשים, היא מציאות קשה במדינת חוק, כאשר המדינה, המופקדת על שמירה על שלטון החוק, היא עצמה שותפה לאי כיבוד הדין וההלכה הפסוקה..." (בג"צ 7713/05 נוח- התאחדות ישראלית של ארגונים להגנת בעלי חיים נ' היועץ המשפטי לממשלה (לא פורסם, ניתן ביום 22.2.06)).

20. יוזכר, כי בית המשפט הנכבד מצא מספר פגמים בהחלטות של המשיב – הן ההחלטה נשואת העתירה והן ההחלטה שהתקבלה במהלך העתירה. הפגמים, בקליפת האגוז, היו אלו:

א. ההחלטה לסרב לבקשה לאחמ"ש התבססה על סעיף 3ד להוראת השעה ("הסעיף הביטחוני"), ואולם, כפי שהתברר בדיון, לא מדובר ב"סירוב ביטחוני" אלא בסירוב מטעמי "ניגוד עניינים ככה" ולא נטען כי קיים סיכון ביטחוני כתוצאה משהיית העותר בישראל. המשיב – וגורמי הביטחון – לא הצביעו על סיכון קונקרטי העולה מן העותר. הנתון בדבר שהיית העותר בישראל באמצעות צווי ביניים, להם לא התנגד המשיב, יש בו כדי להשליך על עוצמת הטענות בעניין הסיכון הביטחוני הקונקרטי הנובע מניגוד העניינים הנטען כלפי העותר.

ב. עוצמת עילת הסירוב מטעמי "ניגוד עניינים" צריכה להיבחן בשים לב לנתונים נוספים, כגון חשש קונקרטי או מסירת מידע כוזב. נתונים כאלו לא הובאו, לא הוכחו ולא נטענו במקרה של העותרים.

ג. העותרים סיפקו הסברים מפורטים באשר להיקף משרתו ותפקידו של העותר ברשות הפלסטינית, כתפקיד בעל אופי אזרחי-אקדמי. נוסח ההחלטה השנייה של המשיב 4 אינו מצביע על כך שניתן משקל לנתונים אלו, חרף ההסכמה בדיון על נכונות המשיב לבחון אותם.

ד. אל מול עמדת המשיב עומדת זכותם של העותרים לחיי משפחה. מדובר בתא משפחתי המתקיים בישראל מזה כ-14 שנה. החלטות המשיב אינן נותנות די משקל לעניין זה.

ה. החלטה מינהלית במקרים כגון דא צריכה לעמוד בדרישת המידתיות. ההחלטות שהתקבלו בעניינו של העותר אינן נותנות ביטוי לתנאי המידתיות במובן זה שהעותר שב ומדגיש שהוא אינו מבקש – וגם אינו יכול לקבל – מעמד של קבע בישראל.

21. בסוף פסק הדין, ולאחר שקבע כי החלטותיו הקודמות של המשיב דינן בטלות, העיר בית המשפט הנכבד כי לכאורה קיבלה הרשות המינהלית הזדמנות לשוב ולהידרש למכלול הנסיבות ולשורת ההערות אשר ציין בית המשפט. ואולם, בפסק הדין, בית המשפט נתן למשיב הזדמנות נוספת לקבל החלטה חדשה בעצמו, מן הטעם כי "מהלך זה של קבלת ההחלטה החדשה (הכוונה להחלטה החדשה שנתקבלה במהלך העתירה, נ.ד.) בא קודם לפירוט של הקשיים שבהחלטות וממילא אין בהחלטה החדשה שהתקבלה ביטוי להם. מעבר לכך, נוכח ההנמקה התמציתית של ההחלטה האחרונה שהתקבלה, כמו גם מכלול הטעמים שלעיל ושיקול הדעת של הרשות המינהלית מלכתחילה, הסעד הראוי בנסיבות מעין אלה הוא החזרת העניין לרשות המינהלית על מנת שתקבל החלטה חדשה תוך מתן משקל ראוי לכל השיקולים הנוגעים בדבר".

22. אם כן, בית המשפט נזהר מלהיכנס לנעלי המשיב ולקבל החלטה מקום שתפקידה של הרשות לקבלה, והמשיב קיבל הזדמנות נאותה לשקילת עמדתו על פי הערות בית המשפט הנכבד בפסק הדין. מצער – בלשון המעטה – כי זמן כפול מהזמן שהוקצב בפסק הדין לקבלת החלטה חדשה כבר חלף עבר לו והחלטה אין. העותרים עומדים מול שוקת שבורה בשל העובדה כי המשיב מבזה את פסק הדין ואינו פועל לקבלת החלטה חדשה בעניינם, על פי ההזדמנות הנוספת שניתנה לו על ידי בית משפט נכבד זה.

23. לאור האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע כי המשיב מבזה את פסק הדין ולהורות לו ליתן החלטה בעניינם של העותרים לאלתר. כמו כן מתבקש בית המשפט לפסוק הוצאות לטובת העותרים לאור העיכוב בקבלת ההחלטה ולאור הצורך בהגשת בקשה זו.

ירושלים, 25 ינואר 2015

נועה דיאמונד, עו"ד
ב"כ העותרים

(ת.ש. 15645)